

РЕШЕНИЕ

№ 6020

гр. София, 30.09.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.09.2016 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Бузова

Луиза Христова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Георги Тафров, като разглежда дело номер **5416** по описа за **2016** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], представлявано от Д. Ж. Ф. Щ., срещу Решение от 29.03.2016 г. по НАХД №18521/2015г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 22-и състав. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № РД-10-113/6.10.2015г., издадено от Председателя на Съвета за електронни медии /С./, с което на касатора за нарушение на чл. 17, ал. 2 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 от Закона за радиото и телевизията /ЗРТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000 /три хиляди/ лева на основание чл. 126, ал. 1 във връзка с чл. 127, ал. 2 от ЗРТ.

Касаторът оспорва в цялост постановеното решение. Конкретизира се, че в предаването „З., Б.“ от 21.01.2015 г. се излъчва интервю с майката на подсъдимата А. Г., обвинена в убийството на малката А. от [населено място]. Майката на подсъдимата е предоставила и на екипа на телевизията снимка на лице, което твърди, че се казва А. П.. Снимките са били използвани с конкретна, точно определена цел, да се посочи, че предполагаемият извършител на убийството е на свобода. След постъпилото опровержение на излъчената информация, доказващо и установената неточност,

материалът бил свален от всички сайтове. Извежда се и принципът за обработване на личните данни за целите на журналистическата дейност. СРС не бил обсъдил въпроса дали комбинацията от визуални и словни информационни елементи се отнася до физическо лице, което безспорно е идентифицирано или може да бъде еднозначно идентифицирано, както и дали такъв процес би резултирал в личността на г-н З. или в този на А. П.. Претендира отмяна на постановеното решение, респ. и на атакуваното НП. Подробни съображения излага в писмена защита по съществото на спора.

Ответникът – С. за електронни медии, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Представителят на Софийска градска прокуратура моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е депозирана в Софийски районен съд от надлежно процесуално легитимирана страна в законоустановения срок от съобщаването на обжалваното решение. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му и по отношение на направените от наказаното лице възражения. Съдът констатира и, че установяването на административното нарушение е извършено от компетентен административен орган на основание чл. 127, ал. 1 от ЗРТ във връзка със Заповед № 95/11.07.2012г. на Председателя на С., а налагането на административното наказание е извършено от компетентен административнонаказващ орган на основание чл. 127, ал. 2 от ЗРТ /решение № РД-05-53/31.03.2015 г./.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 21.01.2015 г. [фирма] в предаването „З., Б.“ е излъчило репортаж, в които е интервюирана С. Д., майка на А. Г. от П., срещу която е повдигнато обвинение за убийство на 8-годишната А. от П.. Показани са три снимки, представени от Д., която твърди, че мъжът от тях се казва А. П. и е действителният извършител на убийството. Преди да бъдат показани тези снимки, репортерът уточнява, че ще бъдат представени за първи път в ефира на Нова телевизия, след като предишния ден Д. ги е представила в съдебното заседание по делото срещу дъщеря й. В лявата част на екрана последователно се показват три снимки на млад мъж, след което и снимка на убитото дете. По време на репортажа в долния край на екрана се изписват надписи с предположение за нов виновен за убийството. Горното се констатира след извършена проверка от служители на С. по жалба на В. З., чийто образ бил идентифициран от снимките от негови близки. Същите тези снимки били публикувани и в различни интернет сайтове. За нарушение на принципа на личната неприкосновеност на гражданите по чл. 17, ал. 2 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗРТ е съставен АУАН № НД-01-122/21.04.2015 г. - предпоставка за налагане на горепосоченото административно наказание „имуществена санкция“ с НП № РД-10-113/6.10.2015г. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства: свидетелските показания на Е. Б. Р. – актосъставител; административно-наказателната преписка по НАХД № 18521/2015г.

на СРС, Наказателно отделение, 22-и състав.

СРС е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. По безспорен начин са посочени елементите от обективната страна на деянието, доколкото процесният случай се касае за юридическо лице, чиято отговорност е обективна, безвиновна. Нарушението е формално, като за осъществяването му не е необходимо настъпването на определен противоправен резултат. В АУАН и НП се съдържат задължителните реквизити по чл. 42, т. 3-т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-т. 7 от ЗАНН: описание на нарушението, датата и мястото на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, както и законните разпоредби, които са нарушени от дружеството - обект на проверка от С..

Съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 48 от 28.X.1981 г. по н. д. № 48/81 г., ОСНК „тримесечният срок от откриване на нарушителя започва да тече от момента, в който органът, който е овластен да състави акта е узнал кой е нарушителят“. В случая за извършеното нарушение и нарушителя овластеният да състави акта орган е узнал на 30.03.2015г., когато е получено писмо с вх. № НД-05-94-00-75 от дружеството. В акта и НП е посочено изрично, че нарушението е извършено на 21.01.2015г. Спазени са императивните разпоредби на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН относно задължителното посочване към кой момент е осъществено изпълнителното деяние. При това контролът по законосъобразност на НП, който следва в настоящото съдебно производство, не е възпрепятстван. Обективира се извод за спазване на тримесечния срок от откриване на извършителя /30.03.2015г./ и едногодишния от извършване на нарушението /21.01.2015г./ по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, обезпечаващ законосъобразното стартиране на производството по налагане на административно наказание. Спазен е шестмесечният срок за издаване на наказателно постановление по ал. 3 на същата разпоредба. Към момента на постановяване на окончателния съдебен акт не е изтекъл и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

Съгласно чл. 126, ал. 1 от ЗРТ за нарушение на разпоредбата на чл. 17 от с.з. на доставчиците на медийни услуги се налага имуществена санкция от 3000 до 20 000 лева. Сочената за нарушена разпоредба на чл. 17, ал. 2 от ЗРТ има следното съдържание: „доставчиците на медийни услуги са длъжни да не допускат създаване или предоставяне за разпространение на предавания в нарушение на принципите на чл. 10 и предавания, внушаващи национална, политическа, етническа, религиозна и расова нетърпимост, възхваляващи или оневиняващи жестокост или насилие, или на предавания, които са неблагоприятни или създават опасност от увреждане на физическото, психическото, нравственото и/или социалното развитие на децата, съгласно критериите по чл. 32, ал. 5 от с.з.“. По делото не се оспорва, че [фирма] е доставчик на медийни услуги и като такъв е адресат на нормите на чл. 126, ал. 1 във връзка с чл. 17, ал. 2 от ЗРТ. Последната въздига като нарушение допускането създаване или предоставяне за разпространение на предавания в нарушение на принципите на чл. 10 от с.з., сред които и и разписания в ал. 1, т. 4 - защита на личната неприкосновеност на гражданите. От събраните по преписката доказателства се установява, че безспорно на 21.01.2015 г. в предаването „З., Б.“ [фирма] е

показало три снимки, които водят до разпознаване на лицето В. З., а не на соченото от С. Д. лице, вероятен извършител на убийството на 8-годишната А. от [населено място], А. П.. Разпространяването на неверни твърдения, че лицето на снимките е истинският убиец на детето, засяга честта, достойнството и доброто име на З..

Личната неприкосновеност на гражданите е понятие свързано с личния живот /чл. 32, ал. 1, изр. Първо от Конституцията на Република Б./. Съгласно § 1 т. 21 от ДР на ЗРТ „личен живот“ е животът на човек в семеен, здравен и сексуален аспект. Всеки има право на защита срещу незаконна намеса в личния и семейния му живот и срещу посегателство върху неговата чест, достойнство и добро име. Никой не може да бъде следен, фотографиран, филмиран, записван или подлаган на други подобни действия без негово знание или въпреки неговото изрично несъгласие освен в предвидените от закона случаи. Конкретният случай обхваща накърняване на конституционно установеното право на гражданите на неприкосновеност на техния личен живот, като при осъществяване на своята дейност доставчикът на медийната услуга е нарушил и основен принцип по ЗРТ /чл. 32, ал. 2, изр. Второ от КРБ; чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗРТ/.

К. съд на Република Б. в Решение № 7 от 4.04.1996 г. по конст.д. № 1/96 г. е приел, че накърняването на правата и доброто име на друго е основание за ограничаване на възможността свободно да се изразява мнение, както по силата на общата ограничителна разпоредба на чл. 57, ал.2 от Конституцията, така и с оглед на възприетата структура на чл. 39, в който правото на мнение се ограничава заради друго, конкуриращо право. В случая това е правото на лично достойнство, чест и добро име, което съгласно чл. 32, ал.1, изр.1 от Конституцията е също защитено. Конституционният съд обаче е посочил, че трябва да се прави разлика между обществен интерес от факти и информация, които обслужват обществената дискусия, и такива, по отношение на които интересът е равнозначен на любопитство. Посочил е и, че конституционното ограничение по чл. 32 ал. 1 от Конституцията не означава, че не може да бъде осъществявана публична критика. В конкретния случай излъченият материал е обслужвал простото любопитство, не е създаден с оглед възникнала сериозна обществена дискусия относно убийството на дете, като от дружеството не са представени и безспорни доказателства, оправдащи достоверността на представената в предаването „З., Б.“ информация, обективизирана чрез връзката на сочения за извършител на престъплението А. П. и лицето, което всъщност се идентифицира на снимките, В. З.. Изследвайки така конкуриращите се защитени от Конституцията права, настоящата съдебна инстанция приема, че касаторът е извършил вмененото му нарушение.

Правилно касаторът е посочил, че не намира приложение нормата на чл. 16, ал. 2 от ЗРТ, относима към личния живот на граждани, осъществяващи правомощия на държавни органи, или на граждани, чиито решения имат влияние върху обществото, каквито качества не притежава лицето В. З.. В конкретния случай фактите отразяват косвено неспазване на разпоредбата на чл. 16, ал. 1 от ЗРТ, че доставчиците на медийни услуги не могат да създават и предоставят за разпространение предавания, съдържащи информация, свързана с личния живот на гражданите, без тяхно съгласие. За нарушение на чл. 16 от ЗРТ е предвидено налагането на административно наказание по чл. 126, ал. 1 от с.з., който въпрос не се изследва в съдебното производство. Ангажиране на отговорност по чл. 126, ал. 1 във връзка с чл. 16 от ЗРТ на [фирма] не е реализирано.

Ирелевантни са твърденията на доставчика на медийни услуги, касаещи

произнасянето на Националния съвет за журналистическа дейност с Решение № 4/24.03.2015 г. по жалба на В. З.. Процедурата е прекратена, а жалбата е оставена без разглеждане по следните съображения: Комисията по журналистическа етика съобрази, че по фактите не се спори между страните, а медията самостоятелно и преди получаването на жалбата от Комисията е предприела незабавни действия, изцяло съответни на задълженията ѝ по Етичния кодекс на българските медии и Правилника за дейността на КЖЕ. Неспазването на задълженията по Етичния кодекс /чл. 76, ал. 2 от ЗРТ/ и на решение на етичната комисия към Националния съвет за журналистическа дейност, в първия случай не води до налагане на административно наказание, а във втория е предвидено такова в чл. 126г от ЗРТ. От Решение № 4/24.03.2015 г., косвено, и конкретно от събраните по преписката материали се обуславя извод, че доставчикът на медийни услуги не оспорва осъществилите се факти и признава поведение, осъществено в противоречие с принципите, гарантиращи личния и професионалния живот на гражданите. Не на последно място, доказателство за това е изчитането на текст в предаването „З., Б.“ на 26.01.2015 г. със следното съдържание: „Нова телевизия приема, че тиражирането на чужди снимки нарушава лични права и в случая се касае за злоупотреба, от която ние категорично се разграничаваме и се извиняваме, че допуснахме показването на снимките в ефира на предаването“.

Съдът изцяло споделя изложеното в оспореното съдебно решение, че с НП № РД-10-113/6.10.2015г. на [фирма] е наложено законосъобразно и явно справедливо, в предвидения от законодателя минимален размер, административно наказание. Не са налице и предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като не се установи наличие на разумен баланс на преследваната цел и степента на нарушаване правото на личен живот /Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007г. по т.н.д. № 1/2007г. на ВКС, ОСНК/.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, III-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 29.03.2016 г. по НАХД №18521/2015г. по описа на Софийски районен съд, НО, 22-и състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

